

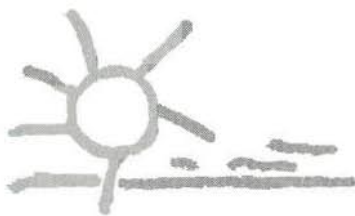
El darrer alè del paratge de Castell

El Pla General d'Ordenació Urbana de Palamós, aprovat definitivament a principis d'any, presentava com a fet absolutament negatiu i denunciador la qualificació de sòl urbanitzable del paratge de Castell. Aquest planejament, després d'haver estat ja suspès pel Tribunal Suprem per defectes de forma, i amb el precedent d'un intens festeig temps enrera pel també polèmic Club Mediterráneo —que pretengué construir a la zona una de les seves instal·lacions—, donava prou argumentacions als membres de l'Ajuntament de Palamós per tal d'actuar amb fermesa a l'hora de preservar la platja de Castell i els seus encontorns.

En una Costa Brava cada cop més malvestada pel turisme, Castell ha esdevingut pal i ensenya d'uns paisatges que a mitjans de segle, amb l'inici del fet turístic com a femònen de masses, captivaren per la seva bellesa els nostres primers visitants. Dissortadament, Castell s'ha convertit avui dia en la darrera platja verge de la Costa Brava, on encara hi conviuen harmònicament les extenses pinedes mediterrànies i els petits conreus arran dels sorral.

Superats ja àmpliament els deu anys d'ajuntaments democràtics, instal·lats en una societat on les qüestions medi-ambientals semblen haver adquirit una especial rellevància, i convençuts tots plegats d'haver assolit un cert consens en relació als límits del creixement del nostre litoral, resulta exasperant veure con un consistori és capaç encara d'aprovar amb tanta normalitat la sentència de mort definitiva per a un dels nostres darrers paradisosos.

Palamós, vila de gent marinera i estretament lligada als seus costums i tradicions, és encara a temps de rectificar l'error comès pels seus governants. No fa pas

MEDI AMBIENT

Textos i foto: RAMON FORTIÀ i RIUS

massa, en unes declaracions a la premsa, un d'aquests mandataris recolzava l'actuació de l'Ajuntament en la manca d'al·legacions contràries a la urbanització de Castell, en el tràmit previ a l'aprovació del Pla General. Qui ho havia de dir? Com si els representants del poble no haguessin estat escollits amb la total confiança de que defensarien en tot moment els interessos de la majoria. O és que no és prou evident que la platja de Castell és patrimoni inalienable de tots els palamosins? Potser caldrà ara vigilar i escri-dassar constantment els nostres polítics per redreçar les seves actuacions?

Salvar Castell, que ningú en tingui cap dubte, és únicament una qüestió de voluntat política. Fins i

tot, des de l'estricta punt de vista del *màrketig* institucional, recon-siderar actuacions podria rendi-bilitzar-se molt positivament en bé d'unes classes dirigents ja massa sovint desprestigiades.

L'afer de Castell és un d'a-quells que clamen per la seva evidència. Si bé el camí més fàcil hauria estat el de la lògica i el sentit comú, que ens mana una total i estricta protecció d'aquests paisatges, fins ara s'ha optat per la irracionalitat i els senders tor-tuosos, que únicament generen rebel·lies i erosions innecessà-ries. A Castell, abans que les co-ses es compliquin més del compte, encara s'és a temps de redreçar la trajectòria i reconèixer alhora greus errors. Castell hau-ria d'ésser un d'aquells casos que es resolen per ells mateixos, perquè només la contemplació dels seus paratges hauria de ser suficient per eliminar qualsevol actitud d'indecisió.

Tal i com ja alguna vegada ho hem recordat, és tan senzill com entendre l'evidència de les grans decisions.

En primer terme les platges de la Fosca i Sant Esteve, totalment urbanitzades. Al fons, entre pinedes i conreus, el paratge de Castell.